MAL PROFE
Joan de Boer
STONBERG
EDITORIAL

MAL PROFE

Joan de Boer

STONBERG
EDITORIAL

Primera edició: setembre 2025

© Joan de Boer

© de les característiques d'aquesta edició: Stonberg Editorial
Gran Via de les Corts Catalanes 636 – 08007 Barcelona (Catalunya)
Tel. 933 175 412
stonberg@stonbergeditorial.com
www.stonbergeditorial.com

ISBN: 979-13-990144-5-7
DIPÒSIT LEGAL: B 15414-202

Cap part d'aquesta publicació,
inclòs el disseny de la coberta, pot ser reproduïda,
emmagatzemada o transmesa de cap manera ni per cap mitjà,
ja sigui elèctric, químic, mecànic, òptic,
de gravació o de fotocòpia
sense permís previ de la marca editorial.

ADVERTÈNCIA
AL LECTOR

LES AUTORITATS GOVERNAMENTALS RECOMANEN NO LLEGIR AQUEST LLIBRE: CONTÉ UN VOCABULARI GROLLER, ACTITUDS POC ÈTIQUES, FALTES DE RESPECTE, COMENTARIS ESCATOLÒGICS, CONTINGUTS PROHIBITS PER A MENORS D'EDAT I A SOBRE ÉS UNA HISTÒRIA MOLT AVORRIDA.

COM? PASSES DE LA NOSTRA ADVERTÈNCIA? MIRA QUE JA T'HEM AVISAT QUE NO ÉS CONVENIENT LLEGIR AQUEST LLIBRE. NO PREFERIRIES LLEGIR UN LLIBRE AMB CONTINGUTS ADIENTS PER A PERSONES DE LA TEVA EDAT, PLE DE VALORS EDUCATIUS I QUE ENS ENSENYI A FER UN MÓN MILLOR?

QUÈ PASSA, ARA ENS HEM TORNAT ADDICTES A LA LECTURA O QUÈ? NO POTS MIRAR PROGRAMES ESTÚPIDS DE LA TELE O VÍDEOS DE GENT FENT EL BURRO COM FAN ELS JOVES DE LA TEVA EDAT?

VEIG QUE LES ADVERTÈNCIES SOBRE ELS PERILLS D'AQUESTA LECTURA NO T'HAN CONVENÇUT. TU QUE ODIAVES A MORT LA LECTURA! MIRA, M'ÉS IGUAL, FES EL QUE VULGUIS. AQUÍ ET DEIXO AMB EL TEU... MAL PROFE.

CAPÍTOL 1

Quan tens quaranta anys i les teves últimes 30 nòvies t'han deixat i et fan fora de la teva feina superbenpagada de publicista perquè fas dos anys que pateixes una sequera creativa i no has tornat a fer res de bo des del teu gran èxit de la campanya "T'agrada conduir?" i li dius al teu *jefe* que és un fill de ~~XXX~~ i que la seva mare és una ~~XXX~~ i que quan te'l trobis pel carrer li faràs ~~XXX~~ i per culpa d'això també t'expulsen de l'Associació Internacional de Publicistes i ja ningú et vol contractar i et tracten com si fossis un empestat i et quedes sense ni un euro perquè el lloguer del teu *loft* en el centre és més car que el producte interior brut d'alguns països de l'Àfrica subsahariana i ja no tens diners ni per omplir el dipòsit del maleït Ferrari i et comencen a arribar cartes d'impagament i et tallen la llum, el gas i el telèfon i et quedes sense Internet i ja només pots il·luminar el menjador amb una petita bombeta connectada a una patata perquè ho has vist en un vídeo del YouTube.

Doncs quan et passa tot això arriba el moment de plantejar-te algunes coses.

No tenia moltes opcions on triar, la veritat:

OPCIÓ A)

Em podia tirar per la finestra del meu *loft* del centre de la ciutat. Però vivia en un primer pis i com a molt em trencaria el fèmur. A sobre de desgraciat el fèmur trencat!

DESCARTAT

OPCIÓ B)

Em podia posar a treballar en una feina fastigosa, cobrant un sou fastigós i amb una vida fastigosa.

DESCARTAT i DESCARTAT

OPCIÓ C)

Podria treure la pols a un vell títol universitari i començar a fer de professor en un centre educatiu ple de nens insuportables que em farien la vida impossible.

SUPERMEGADESCARTAT!!!

Nois i noies, preneu nota perquè això només us ho diré una vegada: a la vida no sempre pots triar què vols fer. De vegades la vida tria per tu. Així és com vaig acabar optant per la pitjor de les opcions possibles: em vaig fer professor.

CAPÍTOL 2

I què s'ha de fer per ser professor? Doncs això mateix em preguntava jo, suposo que hauria de trobar un lloc on hi hagués nens o coses d'aquest tipus. Així que em vaig presentar a l'escola del meu barri amb la sana intenció de convertir-me en un bon professor.

El director del centre va ser molt amable i després d'explicar-li les meves intencions em va comunicar que lamentant-ho molt amb la meva titulació no podia exercir de professor en una escola infantil, que hauria de provar sort en un institut.

Un institut, això és l'escola dels joves i adolescents, oi? Aquells pseudodelinqüents amb la cara plena d'acné que condueixen el patinet de forma temerària i fan vídeos absurds que pengen a Internet. Quin remei, no tenia altra opció, mireu com n'estava d'acabat!

Llavors em vaig dirigir cap a l'institut del meu barri, però a la porta vaig veure que hi havia la meva veïna pesada que sempre es queixava de què poso la música massa alta. Això suposava un petit inconvenient, acabaria fent de professor del fill, també insuportable, de la meva insuportable veïna? Em vindria a molestar cada dia perquè el "nen" no treia bones notes? El meu pare, que al cel sigui, sempre em deia que no caguis allà on has de menjar així que l'opció de l'institut del costat de casa quedava definitivament descartada, agafaria el metro i aniria fins a l'última estació de la ciutat, les probabilitats de trobar allà algú conegut serien mínimes.

La veritat és que mai havia arribat fins a l'última estació del metro, i no m'estranya, no hi havia res de bo, era el lloc més horrorós del món, només hi veies enormes edificis de ciment gris i gent de tots els països que un es pugui imaginar que et miraven dissimuladament com si acabessis d'entrar a una festa privada sense invitació.

Quan ja estava temptat d'anar a cercar feina a qualsevol altre institut d'un altre barri de la ciutat vaig veure que dos carrers més enllà hi havia un edifici de tipus escolar. Ho vaig deduir perquè grups de joves pseudodelinqüents amb les hormones alterades i la cara plena d'acné s'hi dirigien.

Hi provaria sort.

A l'entrada el conserge em va informar que la directora estava ocupada en aquell precís moment.

—Està reunida amb uns pares.

—Venia per fer de professor— li vaig dir amb tota la determinació de què era capaç.

—Ah, vens per la substitució?

I tot seguit va agafar la llista de substitucions on hi havia molts noms amb una ratlla a sobre i la paraula ELIMINAT.

—Veig que heu tingut algunes baixes últimament...

—Sí, normalment els professors no duren més d'un mes en aquest insti "els nens" —ell anomenava nens a aquesta colla de pseudodelinqüents amb hormones alterades i acné a la cara— són una mica especials, però no et vull espantar.

No m'espantava pas, l'altra opció que tenia era tirar-me per la finestra primer pis del meu *loft* o agafar una feina fastigosa amb un sou fastigós, podia ser pitjor allò que passar unes hores al dia amb una colla de pseudodelinqüents amb les hormones alterades i la cara plena d'acné? Bé, almenys ho havia d'intentar.

—Segui en el banc —em va dir després de fotre'm el rotllo sobre la difícil i greu situació socioeconòmica i social que hi havia al barri.

I em vaig asseure en el banc situat al davant del despatx de la directora, al costat d'un adolescent raret que ni per un moment va deixar d'escriure com un possés en el seu telèfon mòbil a una velocitat de vertigen.

Allà m'hi vaig estar una estona que semblava interminable fins que va aparèixer un altre professor que després de parlar amb el conserge i haver d'aguantar també el rotllo de la greu situació socioeconòmica del barri es va acabar asseient al meu costat.

—Hola, que estàs esperant per parlar amb la directora? —em va preguntar.

—Sí, vinc per una plaça de professor. Però de forma puntual, ja saps... en veritat soc publicista "T'agrada conduir?" és meu, te'n recordes?

—Oh, sí i tant em vaig comprar el cotxe només per l'anunci! Després va resultar que era una merda i sempre s'espatllava...

—Sí, el cotxe era una merda, però en vam vendre un munt! —vaig dir tot orgullós.

—Per cert, Aureli Pessarodona —es va presentar— vinc per a la substitució de professor de Llengua i Literatura, i tu?

Aquest era el meu lloc de treball i me'l volia prendre!

—Jo vinc per... Naturals, ja saps els animalets i els bitxets. És la meva passió! —vaig haver de mentir perquè no descobrís que competíem pel mateix lloc.

I llavors em va començar a explicar la seva passió per l'ensenyament i els joves i els diferents instituts on havia anat a treballar. I blablablablabla. Realment no l'estava escoltant, no us ha passat mai que alguna persona us està parlant i esteu capfi-

cats en un altre tema? Doncs jo no parava de donar-li voltes a com me'l podia treure del damunt per aconseguir aquella plaça de professor que em permetria poder mantenir el *loft* en el centre i el meu Ferrari.

El Raret i el seu telèfon mòbil em van donar una bona idea.

—Quin pocavergonya! Mirant pàgines prohibides a l'institut! —em vaig posar a cridar al pobre noi fent-me l'indignat—. I a sobre prohibides i marranes! Anirem a veure el teu tutor.

I vaig agafar el noi i el telèfon i me'l vaig endur fora de la vista de l'altre candidat a professor.

Quan ja estàvem al passadís que portava a les classes vaig agafar el telèfon i vaig buscar en el Google el número de telèfon de l'institut. Vaig demanar al conserge que em passes amb Aureli Pessarodona, el candidat a substitut de llengua i literatura.

—Sr. Pessarodona? Soc Enric Marco, del Departament d'Ensenyament, li trucava per comentar-li que hi ha hagut un lamentable error i l'hem enviat a un institut equivocat.

I li vaig donar l'adreça de l'institut que tenia al costat de casa. Potser ell no tenia incompatibilitats amb la meva veïna i podria fer de professor allà.

Li vaig tornar el telèfon al Raret.

—Uala, quina passada, li has dit una mentida! —em va dir mirant-me amb els ulls oberts com si fos un famós *tiktoker*, *youtuber* o qualsevol d'aquestes coses que miren els adolescents.

—Molt pitjor és mirar pàgines prohibides.

—Que no mirava pàgines prohibides...

—Sí, però sé que les mires —i va abaixar la mirada confirmant així les meves sospites—. Només t'ho diré una vegada: res de mirar pàgines prohibides. I encara menys de les prohibides molt marranes. T'estaré vigilant. I ara vaig a veure a la directora.

I allà el vaig deixar amb el telèfon a la mà mirant-me mentre m'allunyava com si fos una aparició extraterrestre.

Finalment la directora em va rebre. No estava gens malament per ser una directora, per culpa de les pel·lícules un sempre s'imagina les directores d'institut com si fossin ogres. Tot el contrari: era guapíssima. D'estatura mitjana, vestia amb molta elegància i un petit punt sensual. Em sembla que jo també li vaig agradar, no parava de somriure i tocar-se els cabells. Ben aviat m'explicava la seva vida i jo la meva:

—"T'agrada conduir?", coneix l'anunci? Va ser idea meva —mai fallava, sempre quedava tothom impressionat— però ara he sentit la crida per la docència, la formació de les futures generacions de joves, què hi pot haver més important que això?

Sabia la resposta: poder pagar un *loft* en el centre, poder pagar la gasolina del Ferrari i les factures de l'aigua, el gas, la llum i l'Internet. Però ella no ho sabia, és clar.

—M'agrada aquest idealisme teu, si em permets que et tutegi. Però encara que em caus molt bé t'haig de dir que malauradament no ets el candidat que ens havia assignat el Departament d'Ensenyament, és una llàstima perquè m'hauria encantat treballar amb tu...

Estic al·lucinant o m'acabava de dir que tenia ganes de treballar amb mi, però que per culpa de la maleïda burocràcia no era possible? No sabia com li podia dir que ja m'havia desempallegat de l'altre professor sense explicar-li com m'ho havia fet, clar que llavors ja no li agradaria tant treballar amb mi...

Es va alçar de la cadira amb la intenció d'acomiadar-se i acompanyar-me fins a la porta del despatx. Jo també em vaig alçar i anant cap a la porta, imaginava les meves últimes possi-

bilitats d'aconseguir la feina... vaig agafar-li les mans i em vaig posar de genolls a terra. Soc conscient que d'un geni de la creativitat caldria esperar alguna cosa més original que la tàctica de fer peneta, però nois i noies en aquell moment em va sortir així.

—Montserrat —vaig dir-li mirant-la fixament als ulls— Montse, si em permets la confiança, és el somni de la meva vida, vull educar adolescents i fer que es converteixin en persones amb un futur.

Ella commoguda em va fer aixecar de terra i em va abraçar.

—Tranquil, un professor com tu trobarà alguna cosa, no en tinguis cap dubte.

Em vaig apartar una mica d'ella, però sense separar-nos encara, amb les mans agafades li vaig dir la frase que em podia permetre aconseguir la feina o que passés la nit a la garjola.

—És que Montse, he sentit una connexió especial amb tu, professionalment parlant, vull dir, no em malinterpretis— però en el fons volia que em malinterpretés.

—Sí —va dir ella—, jo també he sentit aquesta connexió, professionalment parlant... —i potser també va voler que jo la mal interpretés.

I llavors els nostres llavis es van anar acostant fins a frenar en aquell punt en què encara podem dir que no ha passat res perquè si en el despatx de l'institut passés això no seria massa professional que diguéssim, però no hi ha cap problema si passava a fora, tot i que no ho hauríem de fer doncs pel mig hi ha una feina... Per què els adults no podem dir les coses clares pensareu vosaltres? Doncs no ho sé, sincerament. Per una banda, hi ha el nostre jo, el nostre jo professional, el jo que voldríem ser, el jo que aparentem ser... n'hi ha per tornar-se boig!

En fi, era millor no travessar aquella frontera en aquell moment.

—Què et sembla si aquesta nit et vinc a buscar amb el meu Ferrari i anem a sopar i parlem en calma de tot plegat?

—Em sembla fantàstic— va dir ella.

I no us explicaré què va passar aquella nit perquè

A) Sou menors d'edat.

B) Ja us ho imagineu.

Només us diré que l'endemà la professora va fer unes gestions en temps rècord amb el departament d'ensenyament, va eliminar 50 possibles candidats que anaven abans que jo amb les excuses més inversemblants i a primera hora del matí ja era oficialment el nou professor de Llengua i Literatura a l'Institut de l'Última Parada del Metro.

STONBERG
EDITORIAL